

מסע לפולין – חוויה או מסע?

כמי שגדל בבית של שורדת שואה התלבטתי שנים על יציאה למסע לפולין. לצערי (או בדיעבד למזלתי) לא יצאתי למסע בתיכון, ולכן, ההתלבטות ארכה שנים רבות. אביבה, אשתו של אבי, שהייתה שורדת שואה אמתית, סירבה כל חייה לנסוע ולבקר במחנות, והזכר גרם לי להרהר בנחיצות המסע. לאורך השנים הייתי בטוח שאני, את סיפור השואה, מכיר היטב, ויודע גם להסביר אותו. לפני שנה, כשמצבה של אביבה החל להרע, הבנתי כי עליי לאפשר לעצמי לראות ולחוות את מה שאביבה סיפרה וחלקה איתי בגוף ראשון.

עשיתי חיפוש מעמיק ולא מצאתי את המסע אליו אני רוצה לצאת, לא מצאתי את החיבור שלהבנתי, בדמיון שלי – יעשה לי טוב. כבר כמעט ונואשתי, כמעט והחלטתי לוותר על החוויה ועם זאת לא יכולתי להניח לעניין. ואז נחשפתי ל"מארג חוטים".

ישר הבנתי כי יש כאן מסע שונה, מסע שיאפשר לי לחוות את החוויה שכל כך ייחלתי לה. לאחר כמה שיחות, עם תמר, גילי וחברי הקבוצה, הבנתי שיש כאן משהו שונה, משהו שלא פגשתי בעבר.

הקבוצה שתמר ארגנה הייתה מגוונת, היו בה אנשים מבוגרים, אנשים בוגרים וצעירים. לקחתי איתי למסע את אחי, מצלמה ומחברת.

המסע היה מדהים, לטעמי. היה בו איזון מפליא בין סיורי אתרים, כאב, עצב, תקווה ואוירה. הסיפורים האישיים שהיו שזורים לאורך הדרך, הדיונים הערכיים שליוו את המסע, השירים והאוירה שתמר הכניסה, הפאטוס וההנחיה של גילי, החברה והנתינה של כל אחד מהשותפים למסע ... הם אלו שעשו את הטוויסט במסע.

לאורך המסע החלטתי לתעד את הרגעים הן בצילום והן ביומן מסע שכתבתי.

במסע הזה, מכל מיני סיבות יצא ממני המון רגש, כאב, אהבה ותקווה.

אין לי ספק שהבחירה ב"מארג חוטים" עושה את ההבדל.

ולאחר המסע עם תמר וגילי, אני יכול להגיד בלב שלם, הנסיעה לפולין היא מסע חוויתי!

יש בה רגעי כאב ועצב אך היא שלובה ברגעים ארוכים של אהבה, גאווה והמון תקווה!

זיו ברץ

052-781-8181